

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr 2575 van 12 oktober 2007
in de zaak X / IVde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat, X, van Iraanse nationaliteit, op 20 juli 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat Z. OTHMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 21 augustus 2000 het rijk binnen en diende op 23 oktober 2006 een tweede asielaanvraag in. Op 10 juli 2007 werd een beslissing tot weigering van de status van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: "*Volgens uw opeenvolgende verklaringen hebt u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Khoramshahr. Op 22 augustus 2000 diende u in België een eerste asielaanvraag in, waarin op 20 juni 2002 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen. Uw vordering tot schorsing en nietigverklaring werd bij arrest van de Raad van State van 14 juli 2004 verworpen. Op 23 oktober 2006 diende u een tweede asielaanvraag in. U zou niet zijn teruggekeerd naar Iran. Vanaf midden 2001 zou u*

activiteiten hebben bijgewoond die georganiseerd werden door de monarchistische partij "Saltanat Talab". U zou tevens deelgenomen hebben aan acties en manifestaties, georganiseerd door de "Mudjahedin-e Khalq-e Iran" (MKO). Ook zou u aanwezig zijn geweest bij een manifestatie "22-Bahman", waarbij de islamitische revolutie in Iran wordt herdacht. In 2003 nam u deel aan een manifestatie voor de Iraanse ambassade. Hoewel u geen sympathie koestert voor de Saltanat Talab of de MKO, besloot u deel te nemen aan hun activiteiten omdat ze tegen het Iraanse regime waren gericht. Begin januari 2006 vernam u van uw Iraanse vrienden over een actie in Etterbeek om een verblijfsstatuut in België te eisen. Aangezien u al jaren in België verbleef zonder een geldige verblijfsstatus besloot u op 4 januari 2006 aan deze actie deel te nemen. Op 18 april 2006 zouden alle actievoerders naar een bejaardenhuis zijn overgebracht. Op 26 mei 2006 volgde u de actievoerders naar een gebouw van UNESCO. U zou er tot midden juni 2006 aanwezig zijn geweest. Begin 2007 nam u deel aan een manifestatie van de MKO in Brussel. In maart-april 2007 nam u deel aan een manifestatie van de Arabische partij "Hizb Khalqe Arab" in Brussel. U bent geen lid van deze partij, maar zou eenmaal een partijbijeenkomst in Antwerpen hebben bijgewoond. U zou u tijdens de manifestaties hebben laten fotograferen om aan de asielinstanties te kunnen bewijzen dat u aanwezig was op de betreffende activiteiten. In het kader van al uw activiteiten zou u eveneens een tweetal Iraanse nieuwjaarsfeesten hebben bijgewoond, in maart 2005 en in maart 2007. U meent dat u tijdens uw deelname aan de acties in België werd herkend door de Iraanse autoriteiten en u hierdoor in de problemen zou kunnen komen bij een eventuele terugkeer naar Iran. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh, uw militaire afzwaaikaart, foto's van u genomen tijdens manifestaties in 2006 en in 2007, een krantenartikel over de actie in Etterbeek en informatie over mensenrechtenschendingen in Zuid-Iran."

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Motiveringsplicht.

1. Verzoeker roept de schending in van de motiveringsplicht: "Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. Uit het hierna volgende zal blijken dat de bestreden beslissing onvolledig en onjuist gemotiveerd is: (...)."
2. Verweerder "wenst aangaande de algemene motiveringsverplichting, verrat in de wet van 29 juli 1991, alsook de specifieke motiveringsverplichting verrat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, vooreerst aan te stippen dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij de bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de handeling dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt."

3. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).

3. Nopens de status van vluchteling.

1. De Raad is niet bevoegd om de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag te beoordelen in beroep. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten. Dit ontslaat verzoeker weliswaar niet van zijn hoger vermeldde plicht om elementen aan te brengen die zijn profiel en zijn vrees voor vervolging aantonen.
1. Bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) geldt er een verzwaarde bewijslast. Enerzijds moet verzoeker een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen en anderzijds zal de beslissende instantie met een grotere dan normale gestrengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen. Indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging (zie UNHCR, *Note on réfugié sur place claims*, februari 2004, Procedural aspects) ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene (standpunt UNHCR geciteerd in: United Kingdom, Court of Appeal, *Danian versus Secretary of State for the Home Department*, 28 oktober 1999, *IJRL*, 2000, 650-651);
2. Verzoeker verwijt verweerder van hem te eisen te goeder trouw te zijn, terwijl dit “*geen vereiste is in de Conventie van Geneve. Verzoeker stelt dat de Conventie van Geneve duidelijk is en geen enkele ambiguïteit noch onduidelijk noch kennelijke onredelijkheid bevat. Zelfs al zou verzoeker manifest te kwader trouw (quod certe non) dan nog zou het nog niet kennelijk onredelijk zijn om de goede trouw niet als voorwaarde te incorporeren in het verdrag. (...) Een kandidaat vluchteling die een bedrieglijke asielaanvraag heeft ingediend kan mogelijks schuldig bevonden worden*

aan valsheid in geschrifte maar kan echter nooit het recht van de bescherming zoals geformuleerd in art.33 van de Conventie van Geneve ontnomen worden. ”

1. De vereiste van “goede trouw” is geen voorwaarde in het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchteling voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Er dient echter te worden vastgesteld dat verweerder zowel in de verweernota als ter terechtzitting terecht opwerpt nooit aan verzoeker verweten te hebben niet te goeder trouw te zijn. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook niet dienstig.

3. Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal een beoordelingsfout te maken door te twifelen aan de oprechtheid van zijn engagement: *“Verzoeker meent dat het Commissariaat geenszins tot een beslissing kan komen die maakt dat zijn asielaanvraag kennelijk bedrieglijk zou zijn op basis van het feit dat ze twijfelt over de authenticiteit van zijn engagement. Verzoeker meent dat zeker in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek geenszins tot deze beslissing kon worden overgegaan.”* Verzoeker verwijst in dit verband naar Rechtspraak van de Raad van State (R.v.St. nr. 50.729, 15 december 1994, Rev. Dr. Étr., 1995 (verkort), 212; T. Vreemd., 1995, 171.)

1. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing niet kadert in het ontvankelijksonderzoek maar in de fase ten gronde bij de Commissaris-generaal. Verweerder stelt terecht dat verzoekers argument feitelijke en juridische grondslag mist.

4. De bestreden beslissing wijst op de handhaving van de eerste asielaanvraag aangezien in dit verband geen nieuwe elementen werden aangebracht: *“Zo dient te worden vastgesteld dat ik in het kader van uw eerste asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf heb genomen omdat uw aanvraag kennelijk ongegrond en bedrieglijk was. U hebt geen elementen aangebracht die deze vaststelling kunnen weerleggen. De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn bovendien van die aard dat ze het onmogelijk maken om een zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie betreffende de redenen waarom u uw land hebt verlaten, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst of het eventuele risico op vervolging. Zij zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van eventuele in België gevoerde acties onmogelijk maken. Ook voor de beoordeling van die feiten of het risico ten gevolge van die feiten is het van primordiaal belang een reëel of geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten.”*

1. Verzoeker antwoordt hierop in het verzoekschrift: *“De nieuwe asielaanvraag van verzoeker heeft echter niets te maken met de argumenten die naar voor gebracht werden bij zijn eerste asielaanvraag. Sinds zijn eerste asielaanvraag is de situatie van verzoeker immers sterk gewijzigd. Wanneer het Commissariaat verzoekers voormalige vermeende ongeloofwaardigheid aanhaalt, wordt er geen rekening gehouden met de eigenlijke situatie waarin verzoeker zich vandaag bevindt. Het Commissariaat generaal tracht verzoeker in slecht daglicht te stellen en aan zijn goede trouw te twifelen. Dat zij hier in feite een bijkomende voorwaarde toevoegt aan de definitie zoals vermeld in de Vluchtelingenconventie.”*

5. Verzoeker meent dat zijn huidige situatie anders is dan bij zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker heeft de plicht aan te tonen dat zijn vrees voor vervolging gegrond is. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betwist verzoekers activiteiten in België niet maar meent dat deze niet steunen op overtuigende politieke motieven maar werden geïnspireerd door zijn wens in België te kunnen blijven: *“U bent geen lid van een Iraanse oppositiepartij. Bovendien heeft u bij uw eerdere gehoor op het Commissariaat-generaal, op 14 juni 2002, geen enkel gewag gemaakt van uw deelname aan politiek getinte activiteiten sinds midden 2001. Geconfronteerd hiermee zei u deze niet te hebben te vermeld omdat u er geen beeldmateriaal van kon voorleggen (gehoorverslag Commissariaat-generaal p.18). Hoewel u verklaarde met het gedachtengoed van een Arabische partij in Iran akkoord te gaan, verklaarde u de volledige officiële benaming van deze partij niet te kennen (CGVS p.10). Voorts verklaarde u geen sympathie te koesteren voor de Saltanat Talab of de MKO (CGVS p.6,7). Uw rol tijdens de manifestaties en acties was beperkt. U nam deel aan voettochten, hield af en toe een plakkaat vast en riep slogans, maar was nooit rechtstreeks betrokken bij de organisatie van de acties (CGVS p.9,12). U herinnerde zich niet aan welke activiteiten u in de jaren 2002, 2003 en 2004 zou hebben deelgenomen en waarvoor de meeste manifestaties werden gehouden (CGVS p.8,9).”*

6. Verzoeker brengt hier tegen in dat *“Het feit dat verzoeker in België zijn politiek engagement tegen de Iraanse staat verhoogde bewijst op geen enkel moment dat hij op dit ogenblik niet zou worden gezocht door de Iraanse overheid na zijn deelname aan de acties. Noch bewijst dit dat zijn engagement onbestaande zou zijn. Verzoeker meent dat hij door zijn politieke activiteiten in ons land in gevaar is in zijn land van herkomst. Bij een eventuele terugkeer naar Iran zou hij blootgesteld worden aan represailles van het huidige regime.”* Verzoeker acht bovendien de toetsing van de authenticiteit van zijn politiek engagement niet relevant: *“De bestreden beslissing schendt hierbij artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aangezien het de door de UNHCR gehanteerde definitie van vluchteling niet respecteert. Zo stelt UNHCR: De asielzoeker kan ook erkend worden als vluchteling wanneer hij/zij niet de uitgedrukte politieke overtuiging of geloof heeft. Het enkele feit dat hij/zij zich op dergelijke manier heeft uitgedrukt kan door het land van herkomst beschouwd worden als een vijandelijke activiteit en kan aanleiding geven tot vervolging. Er is geen vereiste van goede trouw in de Conventie van Geneve. (vrije vertaling). De vraag naar de authenticiteit van verzoekers engagement is bijgevolg niet relevant en gaat voorbij aan de gevaarssituatie waarin verzoeker zich nu bevindt. De bestreden beslissing schendt op deze manier op manifeeste wijze artikel 1 Conventie Geneve en artikel 48/3 Vreemdelingenwet.”*

7. Verweerder stelt dat verzoeker zijn politieke engagement niet oprecht voorkomt en dat verzoekers beweerde oppositieactiviteiten in België eerder moeten gezien worden als een middel tot het verwerven van een verblijfsvergunning dan voor het uiten van een politieke overtuiging. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat *“Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd blijkt dat de Iraanse asielzoekers in het buitenland oppositieactiviteiten ontwikkelen om na hun vlucht een (bijkomend) asielmotief te kunnen aanhalen. Meestal gaat het hierbij om steunactiviteiten en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de V.S. en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet van worden uitgegaan dat de Iraanse autoriteiten de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in het oog houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran*

bestaat er volgens de informatie echter alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden. Uit de beschikbare informatie blijkt eveneens dat aanhangers van oppositiepartijen en zelfs leiders van lokale afdelingen bij terugkeer naar Iran geen problemen hebben te vrezen. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan bezwaarlijk gesteld worden dat u het risico loopt gevisieerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw activiteiten in het buitenland.”

1. Het verzoekschrift stelt in dit verband: *“De geciteerde informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt blijkt informatie te zijn gekregen van de Belgische Liaisonofficier van de Dienst Vreemdelingenzaken in Duitsland dd. Juli 2002.”* Verzoeker meent dat de Commissaris-generaal door zich op deze informatie te steunen de motiveringsplicht schendt aangezien deze informatie *“ernstig verouderd [is] aangezien ze reeds vijf jaar oud is en dateert van voor het huidige regime. Ze stelt bijgevolg niets over de huidige houding van de Iranese autoriteiten in dergelijke dossiers.”* Bovendien meent verzoeker dat deze informatie *“ongeloofwaardig”* en zelfs *“foutief”* is. *“De Dienst Vreemdelingenzaken in Duitsland kan immers onmogelijk een objectief beeld hebben van de wijze waarop teruggekeerde sur place asielzoekers in Iran behandeld worden.”* Het verzoekschrift geeft vervolgens een aantal voorbeelden van aanslagen en verwijst naar algemene landenrapporten betreffende Iran (TJS Department of State, Report on Human Rights Practises 1999, published 26 February 2000 ; Refugee Review Tribunal Australië dd. 29.09.2000 ; Britse landenrapport dd. 2003).
2. Verzoeker verwijt verweerder zich op verouderde informatie te baseren van juli 2002 doch toont niet concreet aan dat deze informatie foutief is. De -gedeeltelijk eveneens verouderde- rapporten aangebracht door verzoeker dateren van 1999, 2000, 2003 en 2006 en zijn ofwel niet nuttig ofwel te algemeen. De algemene rapporten volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd (R.v.St., nr.121.481 van 9 juli 2003; R.v.St., nr. 138.480 van 15 december 2004). Het is daarenboven niet ernstig verzoekers profiel te vergelijken met X, X, een Israëliische veiligheidsofficier, een Turks-Joodse zakenman, een prominent lid van het Iraans verzet, bekende Iraanse journalisten of uitgevers en andere sterk geëngageerde internationale persoonlijkheden (Iraanse operazanger, studentenleiders). Verzoeker heeft geen politiek profiel. Hij doet mee aan alle activiteiten (van linkse, rechtse en monarchistische Iraanse bewegingen) om zich ten overstaande van de Belgische autoriteiten zichtbaar te maken. Het is niet ernstig de Iraanse veiligheidsdiensten dermate te onderschatten door te menen dat zij het verschil niet kunnen maken tussen de honderdduizenden Iraniërs in het buitenland die om opportunistische of persoonlijke redenen meelopen met manifestaties en de persoonlijkheden die effectief een bedreiging vormen voor het regime of de fundamente van de Islam. De door verzoeker aangehaalde voorbeelden van vervolging betreffen allen persoonlijkheden waartoe verzoeker geenszins behoort. Verzoeker brengt geen begin van bewijs aan dat hij in de bijzondere negatieve aandacht van de Iraanse overheden was voor zijn vertrek uit Iran. Het is mogelijk dat de Iraanse overheden op de hoogte zijn van de acties van verzoeker in België, maar hij maakt niet aannemelijk dat de Iraanse overheden verzoeker als een gevaar zouden beschouwen voor de Iraanse regering en het Iraanse politieke systeem. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat personen met een gelijkaardig profiel als het zijne bij een terugkeer naar Iran gevaar zouden lopen.

8. Ten slotte stelt verzoeker dat hij niet naar Iran kan terugkeren omdat *“hij zal worden opgepakt om uitleg te verschaffen omtrent zijn afwezigheid. Immers het clandestien verlaten van de Iraanse Islamitische Republiek vormt op zich een misdrijf.”* Hierbij verwijst verzoeker naar artikel 34, hoofdstuk 11 van de Iraanse Strafwet van 25 oktober 1989.
  1. Verzoeker toont vooreerst niet aan Iran illegaal te hebben verlaten noch dat hij het voorwerp was van een uitreisverbod. Zijn verklaringen in zijn eerste asielaanvraag waren ongegrond en bedrieglijk bevonden. Verweerder voegt bij de verweernota een CEDOCA document (*Risico terugkeer afgewezen asielzoekers*, IR2007-011w) waaruit niet kan worden afgeleid dat verzoekers vrees voor vervolging gegrond is. Verweerder werpt bovendien terecht op dat verzoeker dit asielmotief niet eerder heeft ingeroepen. Uit publieke informatie blijkt hoe dan ook dat indien, zoals verzoeker aangeeft, op illegale uitreizen uit Iran geldboetes en gevangenisstraffen kunnen worden geheven in praktijk sporadisch geldboetes worden opgelegd maar dat hoe dan ook geen gevangenisstraffen worden opgelegd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, Nederland, *Algemeen Ambtsbericht Iran*, februari 2005, 37, www.minbuza.nl).
  9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
4. Wat betreft de subsidiaire bescherming.
1. Het verzoekschrift stelt: *“Verzoeker meent dat in de huidige omstandigheden hij een ernstig risico heeft op folteringen en onmenselijke en vernederende omstandigheden. In zijn rapport van 2006 bevestigt Human Rights Watch dat politieke dissidenten nog steeds blootgesteld worden aan mensenrechtenschendingen. (...) Verzoeker meent dat hij bijgevolg in ondergeschikte orde kan beroepen op hetgeen hij ingeroepen heeft in het kader van zijn asielrelaas teneinde de subsidiaire bescherming te bekomen.”*
  2. Verzoekers asielmotieven kunnen niet overtuigen en zijn ongegrond. Aangezien verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor de asielaanvraag maakt hij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk. De loutere verwijzing naar de algemene toestand van schending van de mensenrechten in Iran is op zich geen element dat ressorteert onder de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
  3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
  4. Het middel wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en zeven door:

mevr. K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE.

K. DECLERCK.